

ОПЕТ ОН

Било је довољно да проведем тих неколико минута у истој просторији са њим да осетим оно за шта су ми са мужем потребни сати предигре. Ухватила сам себе како полако прелазим погледом преко тог, под прстима, тако познатог тела. Време је стало. Уста су ми била сува, срце је хтело да искочи, осетила сам да сам порумела. Знала сам да треба да изађем из канцеларије, пре него што ме буде видео, али нисам могла да се померим. Скоро две године је прошло, а ово што осећам је тако снажно... Гледала сам те велике, лепе шаке, док је листао неки документ, видела како мужевним, сигурним покретом узима хемијску оловку, потписује...

Боже, како је нежан и снажан додир тих руку... Додир који се не заборавља. Не видим га више, не видим ништа, једва дишем, сећам се како жестоко водимо љубав, како се губим, уздишем... Осећам да се знојим...

Подижем поглед и очи нам се сусрећу. Знао је да сам ту. Жар у његовом погледу не дозвољава недоумицу. Осећа исто што и ја. Ово ме дотукло. Више нисам могла да издржим. Излетела сам из канцеларије и отишла до тоалета. Квасила сам лице врат, руке до лактова... Узалуд. Ватра је из мене избијала. Понављала сам себи да нисам клинка, тридесет пет ми је... Увек сам сталожена, ништа не може да ме избаци из равнотеже... Очи ми се напунише сузама. Зар је могуће да је било

довољно да се само појави, да се изгубим? Онако моћан и мужеван, некад мој...

„Престани, понашаш се као дериште! Излази напоље и поздрави се са човеком. То није обичан човек, већ мушкарац са великим М“! – свађале су се њих две у мени, а ја сам и даље стајала наслоњена на лавабо. Пропшла сам руком кроз косу. До тад нисам ни приметила да сам поквасила кошуљу.

Изашла сам. Стајао је ноншаланто наслоњен на супротни зид, са рукама у џеповима. Кад ме видео извадио је руке из џепова и пошао ка мени.

Све се десило муњевитом брзином. Љубили смо се у ходнику фирме у којој сам радила и не само радила већ и била један од директора...

Угурао ме у тоалет из ког сам изашла. Почео је да ми подиже сукњу, а само неки делић у мојој глави се побунио накратко и ућутао. Све време смо ћутали. Нисам могла да верујем да сам то урадила у тоалету... Није ми било жао, напротив. Ово није могло да се пореди ни са чим. Желела сам да вриштим из свег гласа, да трчим по ходницима и певам.

– Због тебе сам дошао, не због посла.

Ово ме тргло.

– А где си све ово време?

– Кад си ме оставила отишао сам у Швајцарску. Дошао сам пре месец дана и тражио те.

– Зашто?

– Шта мислиш?

– Не могу сад ни о чему да размишљам.

– Не треба да размишљаш. Само да узмеш ствари и идемо.

Без речи сам показала бурму.

– Ниси ваљда? – био је шокиран.
Немо смо се гледали неколико секунди.
– Па, зашто?
– Какво је то питање?
– Мислио сам да ћеш...
– Повредио си ме, оставила сам те и није ми пало на памет да ће неко од нас двоје икад покушати поново. Ниси се јавио ни да се извиниш. Шта си очекивао? Да дођем и кажем „хајде, повреди ме поново“?
– Не, ја... немам намеру да угрозим брак – пословна жена је проговорила поново из мене.
– Да ти будем љубавник? Опа! Пази малу, колико се променила за две године, аууу...
– Хоћеш, нећеш?
После краћег размишљања, насмејао се и рекао:
– Хоћу, али, веруј ми да ћеш оставити мужа убрзо.
– Само ти немој да ми угрожаваш брак, а ја ћу урадити оно што будем мислила да је најбоље.
– Аух, како ли си тврда кад се ради о послу...
– Хоћеш да чујеш? Е, па задовољна сам исходом тоалетских егзибиција и сад да се вратимо на посао.
– Само си задовољна? – упитно је подигао обрве.
– Ммм. Мало више од тога.
Насмејао се и привио ме на груди. Како прија чврстина мишићавог мушког тела...

2003.